

Ogrožena slovenska avtohtona pasma domačih živali

Drežniška koza Je napol divja pasma, vključena v program biotske raznovrstnosti v živinoreji – Registriranih je samo 660 glav

Koza (*Capra aegagrus hircus*) spada med prve kmetijske živali, ki jih je človek udomčil pred približno 10.000 leti. Stalež koz v Sloveniji je okoli 27.000, v selekcijski program (odbira živali z boljšimi lastnostmi, na primer za rast, prirejo mleka ...) pa so vključene tradicionalni pasmi (slovenska sanska in slovenska smrasta), tujerodna burska koza ter edini slovenski avtohtoni pasma, drežniška koza.

DR. METKA ŽAN,
Biotehniška fakulteta UL

Na današnjem ozemlju Slovenije je bila reja koz v preteklosti najbolj razvita na območju Bovca in Tolminca, kjer naravne razmere niso dopuščale intenzivne kozerje. Domača koza je bila pomembnejša in bogat vir mesa, mleka in mlečnih izdelkov. Ostanek te domače koze je drežniška koza, ki je po zakonu o živinoreji vključena v program varstva biotske raznovrstnosti v živinoreji, ki ga izvaja javna služba analog genske banke v živinoreji na oddelku za zootehniko Biotehniške fakultete Univerze v Ljubljani.

Ribaste, gamsaste, bajsaste koze

Drežniška koza je srednjega okvirja. Značilna je variacije različnih barv dlake in njihovih vzorcev, prevladujejo pa živali temnejše barve. Rejej uporabljajo specifične izzave za barvo živali.

Črne koz z rjavim obarvanom dlako na vratu imenujejo ribaste, z dolgo dlako cevnjaste, s sivo obarvanimi dlakami med črnimi pa zelenimi. Živali oranžne barve imenujejo rumene, s pasom rjavosive barve golobaste, z bolj poudarjeno rjavou barvo gamsaste, bolj belkastim kozam pa rejejo vajsasta ali bajsasta ...

Rogovi pri kozih lahko dosegajo v dolžino celo meter, v večini primerov pa so rogate tudi koz. Kozi tehtajo od 50 do 70 kg in imajo vi-

šino vihra od 65 do 75 cm, medtem ko so koze težke od 40 do 60 kg in imajo višino vihra od 60 do 70 cm.

Drežniška koza ima kritično stopnjo ogroženosti. V skladu z registrom pasem, ki ga spremlja javna služba, je ocenjena velikost populacije drežniških koz je okoli 660 živali in je najmanjša izmed vseh slovenskih avtohtonih pasem domačih živali. Večina koz redijo reje na območju znotraj geografske obsega, ki je le okoli 25 kilometrov.

Dva tipa: mlečni in mesni

V preteklosti sta se glede na način reje oblikovala dva tipa drežniških koz, kar se je ohranilo do danes. Na območju Bovca redijo drežniško kozo za prirejo mleka, na območju Drežnice pa za prirejo mesa. V skladu z omenjenima načinoma reje so zapisani rejski cilji v sprejetem in potrenjem rejskem programu za drežniško pasmo koz.

Drežniške koz v mlečnem tipu v poletnem obdobju večinoma pašejo v bližini planšarji ali v dolini, za drežniško območje pa je značilen specifičen način reje in je v Sloveniji edinstven.

Okoli tri četrtine leta so drežniške koz v mesnem tipu na visokogorskih planinski paši na območju Krasjega vrha, kjer si s svojo izjemno prilagodljivostjo na lokalne razmere reje same iščejo tako krmu kot vodo (rosa).

Paša v visokogorju

Drežniške koz v visokogorju preživijo same, neognajene, neodvisno od ljudi. Površine, ki jih imajo na razpolago, so obširne in kote, teh je na paši okoli 250 do 300, se tam porazgubijo.

Agrarna skupnost Krasij vrh vključuje kmetije iz Drežniških Raver, Magozda in Jezerc. Območje pod gorskim hrbtom, kamor živali spomladi načenjeno na pašo, je obrnjeno proti jugu in se vleče od planine Zaprakraj na vzhodu proti Polovniku na zahodu ter se razprostira pod vrhovni Krasij vrh, Veliki vrh in Pihovec. Zaradi takšne ge-

ografske lege je krma na voljo že zgodaj spomladi.

Poleti grušč zadržuje toplosto, ki se ohrani vse do decembra. Nadmorska višina paša koz je od 900 do 1772 metrov. V poletni vročini gredo koz na višje ležeče pašnike, kjer je trav bolj sočna in rosa več časa. Pozno jeseni in na začetku zime se stupitjo nižje, kjer lažje iščejo zavetje, objedajo grmovje in manjkrat sneži. Koz se najpoosteje zadržujejo na območjih,

kot so Trne, Razur, Ursčena glava, Asok, Kozje brado in Globoko.

Ulov s posebnimi jaslimi

Reji proti koncu leta v teh nižjih predelih koz lovijo. Pri loviljenju prvežajo žival na vrv in eno po eno privedejo nazaj v hlev. Koze, ki so manj vajene človeka, predvsem mlade, in so doč dočno sezono proste ter imajo na razpolago prostre površine nad Drežnico, je težje uloviti.

Pri tem so rejecem v pomoč jasli, kamor natrosijo krmno ali sol (mineral), in ko koza potisne glavo v režo, da bi jedla, se jasli zaprejo. Jasli se postavijo na območja, ki so dobro vidna iz doline, tako lahko reji hitro opazijo ujetje živali in se takoj napotijo k njim.

Skoraj celoletna paša drežniških koz je povezana z razvojem živnega in temperaturnega, zato jih reji pozimi v hlevu večinoma privežjo, tudi zato, da se v zaprtem pro-

storu med sabo ne poškodujejo. Opisani način reje na drežniškem območju je bil uveden v preteklosti, predvsem zaradi revščine tamkajšnjih prebivalcev.

Zdravijo se same z zelišči

V času pašo se koz popolnoma odvisne od svoje iznajdljivosti in naravne razmere dopuščajo, da preživijo tudi, če se konec leta ne vrnejo v hlev. Ob pojavi bolezni živali pogosto same pomagajo z ustrezanimi zelišči.

Koze ostanejo v hlevu do presihte po odstaviti kozličkov. Potem se krog ponovi in živali se ponovno vrnejo na planinsko pašo.

Ceprav so drežniški koz zarađi načina reje skoraj napol divje živali, je njihova vez s človekom ohranjena. Reji jih občasno običajo v planinah, v svojo bližino pa jih privabijo tako, da jih kličejo in nagovarjajo na poseben način. Ko jih pregledajo, presodijo, ali potrebujejo kakšno pomoč.

Na gorski paši so koz različnih lastnikov, tisti, ki je na planinskem obodju, pa poskrbi za vse živali, ne glede na to, čigave so. Priboljške jim daje tako, da mu jedo z roke, napol jim nicesar ne meče na tla.

Specifičnost reje drežniških koz zahteva način označevanja živali, da se jih hitreje in lažje prepozna, zato z roščenjem na ulesih živalim naredijo oznamko, značilno za posamezno kmetijo.

Kozličke v času velike noči večinoma še vedno prodajajo v Italijo za meso, kar je velika škoda.

Drežniška koza – naravna dediščina

Reja drežniške pasme koz na Drežniškem je nekaj posebnega, nekaj, kar je treba negovati in ohraniti za naslednje rodone. Je pomemben del tako kulturne kot naravne dediščine v mozaiku slovenske biotske raznovrstnosti v živinoreji.

Poskrbeti je treba za večjo prepoznavnost in ozaveščanje med potrošniki. To je lahko spodbuda pri ohranjanju drežniške koz in povečanju zanimanja za njeno rejo pri mlajši generaciji.

Prejšnji teden je rektor Univerze v Novi Gorici prof. dr. Danilo Zavrtanik promoviral sedem novih doktorjev znanosti.

PODIPLOMSKI ŠTUDIJSKI PROGRAM MOLEKULARNA GENETIKA IN BIOTEHNOLOGIJA

LUCIA CRAGNAZ

• *Vloga kopičenja TDP-43 pri nevrodgeneraciji: Drosophila melanogaster kot model bolezni in inovativni terapevtski pristopi* (mentor: dr. Marco Baralle)

GIUDITTA DE LORENZO

• *Sistem reverzne genetike za ročnike* (mentor: prof. dr. Oscar R. Burrone)

MARIJA ROGAR

• *Vpliv polimorfizmov in segregacijskih genov na razvoj ruka želodca* (mentor: prof. dr. Radovan Komel in doc. dr. Petra Hudler)

PODIPLOMSKI ŠTUDIJSKI PROGRAM INTERKULTURNI ŠTUDII – PRIMERJALNI ŠTUDIJ IDEJ IN KULTUR

ANDREJ KORITNIK

• *Intelktuaci in institucije v slovenski zgodovini 17. stoletja: Intelektualna in kulturna zgodovina in protireformacija* (mentor: prof. dr. Igor Grdin)

PODIPLOMSKI ŠTUDIJSKI PROGRAM ZNANOSTI O OKOLIU

KARMEN BIZJAK BAT

• *Karakterizacija slovenskega jabolčnega soka glede na geografsko poreklo in način pridelave jabolk* (mentorji: prof. dr. Branka Mozetič Vodopivec in prof. dr. Nives Ogrinc)

MARTINA JAKLIĆ

• *Ekočka razmerja niš avtohtonih in invazivnih vrst potočnih rakov (Astacoidea) v Sloveniji* (mentor: prof. dr. Anton Brancale)

PODIPLOMSKI ŠTUDIJSKI PROGRAM KRASOSLOVJE

FEDERICA PAPI

• *Ekočke raziskave epikraških združb v jamsah alpskega in predalpskega sveta* (mentorja: prof. dr. Tanja Pipan in prof. dr. David C. Culver)

Drežniška koza na območju Krasjega vrha FOTO DAVORIN KOREN